

Ta, jež je naše

Otevírá své rudé srdce, každý den znova a znova, aby ho mohla zítra opět otevřít (oni oba, nyní se však zmíní pouze o ní).

Bylo mi málo a poranil jsem ruku stromu. Přišla a ovázala ho obvazem, tak skvostně a laskavě. Zahřálo to určitě nejenom ten strom. Prozářilo to den. Pozdravilo Boha a vpustilo do světa radost. Bylo mi více a rozčepýřené ptáčátko vypadlé z hnízda křičící v poslední agonii a chce život. Vpustila ho do svých dlaní a byla mu pro chvíli vším; matkou, teplem. Nedá se však bojovat prohrané, pro ptáčátko si přišla ta s kosou. Každodenně, i právě teď, vytváří svým srdcem lásku, tak samozřejmě, jak to dovede jen ona. A za vším zlým je vždy tato láska cítit. Proto prosím, ať se lidé, kteří dokáží žít z této elementární životní síly, jenž nás stvořila, a kteří ji dovedou šířit dále, nedají zkazit a věří a budou věřit stále zde, přesně na tomto místě. Každý ji v sobě má, bohužel často o ní neví, netuší ji a žije svým egem a nemyslí. A to je právě to, proč ji tolik miluji a proč miluji jiné lidi. Jsou se mnou a já s nimi a prožíváme se a víme, že za vším, co tuto jednoduchost ničí, zůstává láska a ne, jak se dá nalézt jinde, nenávist a sobeckost. Každé ráno na mě čeká snídaně. Čeká na mě pochopení. A také kritika (kterou tak těžce snáším a ona tak těžce snáší, že ji těžce snáším), podpora, náruč, která se obtížně přijímá, pohlazení a žehlení a vaření a nádobí. A omezení, spolu s novými pohledy. Radost, pobavení (až hurónský smích) a neobjeví se zde tolik věci, za což jsem vděčný, velmi vděčný – křivda, sobeckost, lež, podezírání. Tímto jí chci hlavně poděkovat a jsem vděčný, že to je právě ona, která mě vychovávala, vštěpovala mi své hodnoty, rozháněla noční múry a byla vždy zde. A také se jí chci omluvit, či než omluvit spíše... říci, že s ní to její dobro sdílím (a ona to ví) a dodává mi sílu činit mé malé dobro. Jak jinak bych mohl kráčet ulicí, pln sebe, pln jí a pln dalších a usmívat se šťasten, že vím to, co jiní ne vždy vědí. Tak trošičku si poletovat nad hrnoucí se masou sena, mezi kterou najít jehličku dobra je pro mě nutností. Tak maličko se vznášet a hledat s nadějí a jejím obrázkem další a další obrázky. Měl jsem vši a ona trpělivě seděla dlouhé minuty, či hodiny nad mou kšticí a pečlivě vlásek po vlásku hledala zhoubného vetřelce, který se snažil narušit tu křehkou ulitu zdraví, či přijatelnosti. V mém školním konání se objevil výkon špatný a snaží se ho smazat a napravit, dokonce se snaží více než já. Připomíná mi další pohledy na života běh, na života věci a dokáže i tvrdě udeřit, pokud nejsem ochoten dle jejího přesvědčení plného lásky konat. Je to sice úder neúprosný, ale je měkký a nebolí o nic více, než je třeba. To už poté svědomí, za které mohu opět z části vděčit jí, dokáže svírat čidla bolesti způsobem hrůzostrašnějším, než leckterý políček zinscenován z malichernosti; naopak polibek a pohlazení léčí jakoukoliv část mého těla, mé duše.

A já, díky tomuto všemu napsanému, nepsanému, díky této celé plejádě skutečností, které berte jako poděkování za život, jenž mohu díky nim žít a díky kterému dokáží takto děkovat a vůbec si uvědomit, že existují slova vděku, inspirován dobrem se snažím kráčet, hledat a nejenom v sobě nacházet dobro a inspirovat. Není to dobro jedné

situace, je to celoživotní přesvědčení. A proto jsem tak rád, že kdykoliv můžu s láskou říci: „Mami.“